

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИМІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
ТЕБЕ

ТАМ, ДЕ МИ НЕ БУВ...

Випуск 10 (125)

Мавританія

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ – прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни – Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА – це Біблія, у якій записані головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ – це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ – люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

Жовтень, відчувачи наближення зими, щосили намагався опиратися затяжним дощам, хмарам і холодним вітрам. Однак багато дерев, які нещодавно вихвалялися яскравим убранням, тепер скинули його та стояли, сумно похиливши гілки під поривами вітру.

– Я почуваюся, як ці дерева, – скаржилася Марійка братові. – Сумно, нудно й самотньо. Цей тиждень був жахливий!

– А я почуваюся, як цей твій тиждень, – пробубонів Михайлик, втупившись поглядом у книгу. – Жахливо. Ти постійно скаржишся, а мені доводиться веселити тебе. Я ж не клоун і не раб.

– Якби я не захворіла, то й не просила б ні про що, – образилася Марійка. – Ти ж мій брат і друг. І чому це ти раптом сказав про раба?

Михайлик зітхнув. Він уже й сам зрозумів, що сказав недоречне. Брат і сестра захворіли одночасно, але хлопчик видужав швидко, а в Марійки хвороба протікала складніше. Вони не відвідували школу, не бачилися з друзями, і Михайлик виявився «єдиною подругою», як говорила сестричка. Якщо чесно, його це зовсім не обтяжувало, просто хотілося вже зустрітися з Яшею і Тишком.

– Пробач, Марійко. Я так сказав тому, що читаю книгу про Стародавній Рим, а саме про рабів. Ось і вирвалося, не ображайся.

– Гаразд, – кивнула головою Марійка. – А що там про них написано? Як на мене, то бути рабом – це жахливо. Коли я слухаю біблійну історію про Йосипа, завжди думаю: як же брати змогли його продати? І як він упорався із цим?

– Про рабів у Єгипті я не читав, а ось у Римі їх вважали просто «знаряддям, що розмовляє», – Михайлик перегорнув декілька сторінок. – От послухай, що говорив римський консул Гай Варрон: «Поля обробляють трьома видами знарядь: тими, що мукають, – биками; німими – це вози, лопати, плуги; тими, що розмовляють, – рабами». Раби мали виконувати тільки те, що звелить їм господар.

– Ага! Отже, якщо ти раб, то я – твоя господиня, – засміялася Марійка і хитро додала: – Цікаво, визволити тебе чи поки ні?

– Я ж вибачився, – усміхнувся у відповідь брат і знову перегорнув сторінки. – Насправді визволитися було практично неможливо. Якщо тільки сам власник не вирішував відпустити раба, але такого майже не траплялося. До речі, серед рабів-невільників були лікарі й учителі. Їх дуже цінували. Однак і їх за бажанням господаря могли будь-коли продати, як річ, покарати або навіть убити.

– Бідолашні, як же важко їм жилося, – сумно промовила дівчинка. – Добре, що ти мій брат, а не раб. Б-р-р, мені це не подобається!

– Згоден з тобою, дочко, – долучився до розмови дітей тато. – Рабам у Римі, та й не тільки в Римі, жилося скрутно.

Навіть якщо вони не працювали тяжко, то все одно залишалися невольниками. Їхнє життя не цінувалося і залежало від забаганок господаря.

– А якщо господар був добрий? – уточнила Марійка, підсунувшись ближче до тата. – Тоді їм теж було добре?

– Ні, – Михайлик, не випускаючи книги з рук, теж підсунувся до тата. – Ти ж чула: вони вважали рабів просто знаряддям.

– Насправді, хоч і не часто, але такі випадки все ж таки були. Не всі римляни були жорстокі або байдужі. До речі, рабство існувало не тільки в Римі, воно було поширене по всій Землі. Останньою країною, яка офіційно скасувала рабство, стала Мавританія. Відбулося це тільки 41 рік тому! – сказав тато, склавши долоні перед собою і жартівливо вклонившись донці. – Дозвольте, панно, розповісти вам про цю країну?!

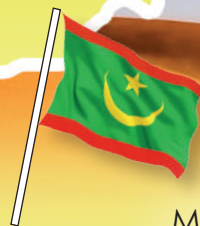
Брат із сестрою розсміялися: їхні...

**ПРИГОДИ В ПОШУКАХ
ГОЛОВНОГО
тривають!**

Mauritania

МАВРИТАНІЯ

Сучасну назву цим землям дали фінікійці. Ця частина Африки розташована на крайньому заході, тому її назвали *Mauharim* – Мауарім – «Західний край». Сучасна назва – Республіка Мавританія.

КРАЇНА ПІСКУ

Майже 2/3 країни займають кам'янисті й піщані пустелі Західної Сахари. Нерухомі дюни з грубого коричневого піску, який легко переноситься вітром, – основний пейзаж країни. Пісок проникає всюди, засипає вулиці міст. Особливо нелегко стає, коли з'являється **харматан** – гарячий, сухий, з пилом і піском вітер із пустелі, який довго дме під час сухого сезону.

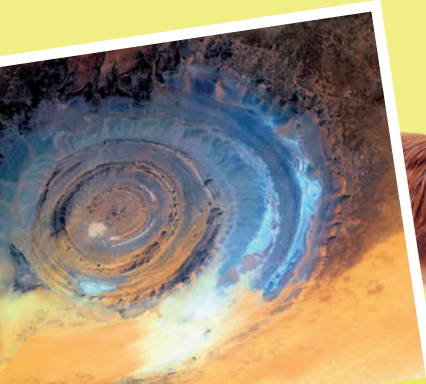
БУБУ І МЕЛІХВА

Багато чоловіків-маврів досі полюбляють носити величезний плащ-халат **бубу**. Він дуже довгий, з гігантськими розрізами для рук, найчастіше білого або блакитного кольору. На голові зазвичай накручують тюрбан, який захищає не тільки голову, а й обличчя від сонця і піску. Жіноче вбрання – **меліхва** – не має швів. Його шиють з великого відрізу тканини завдовжки до п'яти метрів і закріплюють за допомогою вузлів. Це тобі не гудзики застібнути – тут необхідна спритність.

ОКО САХАРИ

Інколи велике складніше роздивитися, ніж маленьке. Особливо, якщо це щось дуже велике, як-от величезні кільця із кварцу в пустелі Сахарі. Їхній діаметр – 40–45 км, тому, перебуваючи біля них, неможливо зрозуміти, що це таке. Перші фотографії кілець зробили космонавти. Щойно побачивши їх, учені відразу вигадали декілька пояснень: слід від падіння метеорита, просілий кратер вулкана, слід легендарної Атлантиди. Однак жодна з теорій не підтвердилася, і ніхто поки не з'ясував, звідки в пустелі ці кільця!

ЇЖА І ДІМ

У поодиноких пустельних оазисах можна побачити цілі гаї із сотнями фінікових пальм. Ця дивовижна рослина дає людям рятівну тінь, смачні й корисні плоди, а з пальмових стовбурів і листя плетуть багато речей. В оазисі Меріт з них навіть побудовано багато будинків.

ПРОСТО ПОТЯГ

Він гуде і гуде, стрілою пролітаючи повз. Вагон за вагоном, вагон за вагоном, і здається, що цей потяг безкінечний. І справді, він один із найдовших у світі: 200 вагонів щоденно везуть залізну руду з копалень до порту. Якщо попросити, то на ньому дозволять проїхатися, але ліпше надягти балаклаву, щоб захистити обличчя від вітру й пилу, що летить з руди.

ГОЛОВНА ТВАРИНА

Це не слон і не буйвол. Головна тварина Мавританії – звичайнісінька коза. Тут усюди пустеля, пісок, трави мало, але кози примудряються знайти собі поживу. Щоправда, іноді вони з'їдають не те, що треба: папір, речі або недопрану білизну. Зате молоком діляться щедро!

ПРОСТА ЇЖА

У Мавританії готують прості, але смачні страви. Наприклад, **хакко** – соус із листових овочів з квасолею. Або **харіра** – густий томатний суп із сочевицею та спеціями. На десерт фініки чи **лакх** – сир або йогурт з тертим кокосом, які подають із солодкою пшоняною кашею.

ПИЛ МАВРИТАНСЬКИХ ДОРІГ

БРОДЯЧІ СОБАКИ

Піску й пилу в країні достатньо. І хоч багато доріг мають гарне покриття, від «піщаного привіту» з пустелі нікуди дітися. Піщані бархани повільно наступають углиб країни, повністю засипаючи пальми, будинки, а інколи й цілі села. Допомогти могли б ліси, але їх небагато, та й ті вирубують самі жителі країни.

МІСТО ВІТРУ

Піщаними дюнами оточена й столиця – місто Нуакшот. У перекладі з берберської це означає «місто, де дме вітер». Звідси до Атлантичного океану всього декілька кілометрів, тому тут постійно дмуть вітри-пасати, які заносять до міста пісок з дюн. Зелені в столиці теж доволі багато, адже в місті насадили 250 000 пальм, щоб зупинити пустелю. У тіні дерев особливо приємно обідати в місцевих ресторанчиках, коли на вулиці 50-градусна спека!

РИБКА ЗА РИБКОЮ

Колись тут було невеличке рибацьке селище, а нині працює величезний рибний ринок Пор-де-Пеш. Для жителів узбережжя розфарбовані довгі піроги (вузькі човни) з мотором, мабуть, важливіші за автомобіль. У деяких селах рибакам допомагають дельфіни, які заганняють рибу в сіті. Риби в цих місцях багато. Усім вистачає!

НАЙКРАЩА КОШТОВНІСТЬ

Найцінніше для жителів Мавританії – це вода. Навіть назва місцевої валюти **угія** перекладається як «плата за воду». Річок у країні майже немає, але є можливість докопати до підземних вод, тому жителі риють криниці. За виглядом рослинності маври можуть визначити, де вода розташована неглибоко. Цю воду використовують і для людей, і для тварин, і для поливу оазису. Жителі Мавританії добре розуміють, що таке справжня коштовність!

ПАЛЬМА ДУМ

У пальми дум є гілки на стовбурі. Це відрізняє її від інших пальм. Незвично виглядає і достигле гроно, яке містить до 200 плодів у гладкій оболонці, схожій на кулю. Діти дуже люблять їсти: смак плодів нагадує імбирний пряник, тому пальму ще називають імбирною або пряниковою. Шкірку висушених плодів використовують у приготуванні тістечок, цукерок і напоїв.

МІСТО МАЙСТРІВ

Атар колись був столицею маврів-кочовиків, а сьогодні відомий як місто майстрів-ремісників. Мавританські гобелени відомі у світі своїми яскравими незвичайними сюжетами, а ще тут зі шкіри виготовляють оригінальні сумки, подушки й навіть килими. А от смугасті глиняні чайники навіть своїм забарвленням покращують настрій. І весь товар – ручної роботи!

Особливий делікатес у країні – це верблюжий сир. Його нелегко знайти. Зате багет продають повсюди. Довгі, свіжі, з хрумкою скоринкою – їх ні з чим не сплутати. Багет – він і в Африці багет!

МАВРИТАНСЬКІ ПЕЙЗАЖИ

Пустеля, незважаючи на свою суворість, може бути прекрасна, особливо на світанку. Картини північної частини країни – гори, піски, верблюди та джипи. У низині річки Сенегал більше зелені й дерев. Сфотографувати тут вдасться переважно ослів і кіз. Занесені піском міста й будинки – теж чудовий кадр, але знайти їх непросто. Потрібно знати місця!

РАБСТВО: СУМНА ІСТОРІЯ

РАБСТВО, ЯКЕ СКАСУВАЛИ

Раб – це людина, яка належить іншій людині й цілковито залежить від її волі. Він не може сам обирати, що йому робити, що їсти, коли відпочивати, куди піти. Він не може мріяти про майбутнє, адже й це за нього вирішуватиме господар. Скільки не гортай сторінки минулого, усюди зустрічаються сумні історії рабства.

У **Стародавньому Єгипті** раби – **баку** – належали своєму господареві, як речі. Найчастіше рабами ставали люди, полонені під час воєнних дій. Їхні діти теж ставали рабами, яких господар міг запросто продати.

Ще були **серви** – люди, які йшли в рабство через борги або скоєні злочини.

За законом господар мав дозволити їм не тільки працювати на нього, а й щось заробляти, аби викупити себе з рабства. Щоправда, вдавалося це не всім.

У **Спарті** до рабів ставилися дуже жорстоко. Господарям навіть було заборонено звільняти своїх рабів, тому вони дуже часто організовували повстання.

У **Стародавньому Римі** рабів спочатку цінували: часто з ними їли та працювали. Раби виявляли старанність, що, звісно ж, було на користь Риму. Однак що більше було перемог і завоювань, то більше ставало рабів і то менше їх цінували. Якщо якийсь раб убивав свого господаря, то за це вбивали всіх рабів у цьому домі, скільки б їх не було. Ось такий жорстокий був закон!

За минулі століття десятки мільйонів людей вивезли з **Африки** до різних країн Європи й Америки для продажу. Інколи членів однієї сім'ї продавали різним господарям, і вони розлучалися назавжди. Це десятки мільйонів сумних історій. Як добре, що настав час, коли люди визнали, що рабство – це дуже погано, й ухвалили закони про його скасування!

РАБСТВО, ЯКЕ ЗАЛИШИЛОСЯ

Буває і так: людина залишається вільною, без господаря, але насправді в рабстві своїх звичок і бажань.

Людина, яка занадто багато їсть і не може зупинитися, підкоряється своєму бажанню. Вона – раб апетиту.

Людина, яка постійно відволікається, щоб прочитати повідомлення або новини в соцмережах, дуже залежна від телефону. Так би мовити, вона його раб, адже саме телефон керує нею, а не навпаки.

Людину, яка залежить від чужої думки, теж можна назвати рабом, адже вона діє з чужої волі, а не з власної.

Такі шкідливі й небезпечні звички, як куріння, вживання алкоголю й наркотиків, також перетворюють людину на свого раба. Вони підкорюють собі її бажання й учинки. Людина починає повністю залежати від них.

Видів у такого рабства безліч. На жаль, майже кожна людина може розповісти свою сумну історію.

НЕБЕЗПЕЧНА ГРА

Вовчєня Грицько обережно визирнуло з кущів, оскільки його увагу привернули шум і запах диму. На просторій галявині сиділа весела компанія людей, дорослих і дітей. Грицькові було цікаво на них поглянути, до того ж він згадав, що говорив учитель Ворон: «Люди приходять до лісу, розпалюють вогнище і можуть погано його загасити». Грицько вирішив простежити за ними.

Незабаром компанія зібралася і поїхала, а вовчєня крадькома вийшло на галявину. Насамперед воно перевірило багаття: його ретельно загасили. Сміття теж старанно прибрали: ні пакетів, ні недоїдків не залишилося, навіть обгортки від цукерок не було видно. «Гарні туристи трапилися, про таких учитель

теж розповідав!» – вирішило вовчєня.

Воно вже збиралося йти геть, як раптом

почуло дивні звуки з високої трави. Допитливе звірятко підійшло до того місця й обережно просунуло туди свій ніс. Нічим не пахнуло, і тоді Грицько ризикнув просунути свою мордочку. Просунув – і, зойкнувши, перелякано відстрибнув. Там лежало щось незнайоме, воно світилося й пищало. Взагалі-то тато завжди говорив, що не можна брати незнайомі предмети, але допитливість узяла гору. Грицько розсунув траву і з подивом втупився поглядом у дивний предмет: великий, плоский і мерехтливий. І там, де мерехтіло світло, кудись мчали маленькі машинки, стикаючись одна з одною й перевертаючись.

Вовчєня дивилося, а потім доторкнулося лапою до однієї з машинок, аби допомогти їй. Однак замість машинок з'явився вовк, який біг за зайцем. Грицько від несподіванки сів на землю. Тепер йому стало ще цікавіше, а на дивному предметі раз у раз з'являлося щось нове, варто було тільки провести лапою.

Непомітно засутеніло, але Грицько зовсім втратив лік часу.

Раніше він ніколи не залишався в лісі вночі, знаючи, що

такому малюку, як він, загрожує небезпека. Однак невідомий предмет, точніше те, що на ньому відбувалося, причарувало вовчєня. Воно дивилося, проводило лапкою і знову дивилося, не помічаючи нічого навкруги, не думаючи ні про батьків, ні про власну безпеку.

Зате батьки думали про Грицька. Не просто думали, а хвилювалися й шукали по цілому лісі. Добре, що тато пугача Севи прийшов на допомогу. Він відшукав вовчєня і привів його батьків. Які вони були щасливі! Переповнені емоціями, батьки не звернули уваги на дивну поведінку сина: він начебто й не зрадив, що його знайшли. І коли йшли з галявини, Грицько захопив із собою дивний предмет.

Уночі, заховавшись від інших, він продовжував дивитися та знаходити нові цікаві картинки й ігри, і хоч не розумів, як грати, дивився й дивився, гортав і гортав. Грицьку начебто й спати хотілося, проте зупинитися не було сил. Так тривало цілу ніч, а вранці предмет несподівано згас, просто посеред нової гри.

І тоді Грицько завив! Не відразу, а після того як стукав по предмету, лизав його язиком і навіть трохи погриз. Нічого не загоралося, і вовчєня

тужливо завило, розбудивши батьків. Його трясло, кидало то в жар, то в холод, хотілося що-небудь розбити або когось укусити. Та найбільше хотілося знову зануритися в дивовижний і цікавий світ.

Насилу батькам вдалося трохи вгамувати сина, від втоми й горя Грицько почав засинати. При цьому він так міцно притискав до себе знайдений предмет, що татові потім ледве вдалося його відібрати. Схопивши його зубами, тато-вовк помчав до урвища і скинув предмет з висоти в озеро.

Грицько страждав декілька днів, відмовляючись виходити на вулицю. Одужати від дивної «хвороби» йому допомогли друзі з Лісової школи, які приходили до нього в гості. І незабаром Грицько знову став милим, грайливим вовчєням.

Це він телефон з іграми знайшов або планшет! Михайлик іноді, коли втягнеться в гру, так само злиться, якщо тато вимагає припинити грати.

Ну, ночами я точно не граю! А загалом ти маєш рацію: коли звикаєш грати, хочеться це робити більше й більше. Ти злишся на тих, хто заважає, і всі думки тільки про гру.

Ти начебто стаєш рабом гри, рука тобі не підкоряється і сама тягнеться ввімкнути. Тато називає це залежністю.

ЗАНУРЕННЯ В АТЛАНТИКУ

МЕТА ГРИ

Зберіть скарби на дні Атлантичного океану. У вас один підводний човен і один балон кисню на всіх. У грі три раунди. Необхідно зібрати якомога більше балів, приносячи на субмарину найдорожчі скарби. За один раунд можна повернутися до підводного човна тільки один раз. Після цього ви не можете знову повернутися в море.

ГРА МІСТИТЬ:

1. Кубики – 2 шт. (сторони 1 і 4 вважати за 1; 2 і 5 – за 2; 3 і 6 – за 3).
2. Підводний човен з показниками кількості кисню в балоні.
3. Будь-які фішки для гри – 6 шт. Познач маркером на фішках напрямки руху.
4. Маркер кисню (будь-який гудзик) – 1 шт.
5. Порожні жетони – 16 шт.
6. Двосторонні жетони скарбів – 32 шт.

ПІДГОТОВКА ДО ГРИ

1. Підводний човен покладіть у центр столу, а маркер кисню – на значення 25.
2. Розділіть жетони скарбів за кількістю крапок і перемішайте кожну групу окремо.
3. Розкладіть жетони скарбів у ланцюжку, який відходить від субмарини, за збільшенням кількості крапок.
4. Покладіть фішки на підводний човен і визначте, хто за ким ходитиме.

ХІД ГРИ

У свій хід кожен гравець виконує декілька кроків.

1. Зменш запас повітря.

Зменш кількість кисню на кількість жетонів скарбів, які в тебе в наявності (не враховуючи скарби, які залишилися з попередніх раундів).

Навіть якщо рівень кисню знизиться до 0, поточний гравець може завершити свій хід. Гравці, які повернулися на човен, не зменшують запас кисню.

2. Оголоси про напрямки руху.

Перед ходом повідом: ти йдеш далі чи повертаєшся. Змінити напрям руху можна тільки один раз за раунд.

Якщо вирішиш повернутися, то поверни фішку так, щоб мітка вказувала на субмарину. Якщо ти нічого не сказав і кинув кубики, то маєш продовжувати рух у тому самому напрямку. Не можна повертатися під час першого ходу.

3. Продовжуй рух.

Рухай фішку на кількість клітинок, які випали на кубиках. Якщо на шляху стоїть фішка іншого гравця, перестрибуй її і не враховуй при підрахунку дальності руху.

*** Якщо в тебе з собою скарби, то зменш на кубиках числове значення на кількість наявних скарбів.**

**** Якщо дістався до дна, зупинися.**

4. Пошук скарбів.

Після зупинки руху виконай одну з трьох дій.

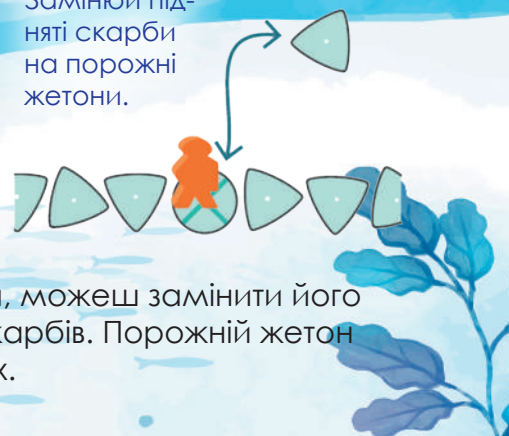
1) Нічого не роби.

2) Підними скарби. Візьми, не перевертаючи, жетон скарбів, на якому зупинилася фішка, поклади на його місце порожній жетон і постав на нього фішку. Неможна дивитися на зворотний бік жетона, доки не повернешся на підводний човен. Із собою

краще не брати шість або більше скарбів, тому що не зможеш рухатися.

- 3) Поклади скарби. Якщо зупинився на порожньому жетоні й несеш із собою скарби, можеш замінити його на один зі своїх жетонів скарбів. Порожній жетон повертається до запасних.

Замінюй підняті скарби на порожні жетони.

Хід переходить до наступного гравця.

Кінець раунду настає, якщо всі гравці повернулися на субмарину або закінчився кисень у балоні.

Якщо гравець повернувся на підводний човен, він перевертає і залишає в себе всі свої жетони скарбів. Наприкінці гри вони переводяться в бали.

Якщо гравець не встиг повернутися.

1. Складіть усі зібрані в цьому раунді скарби в стіс по три жетони поруч із найдальшим від субмарини жетоном скарбів. Почніть із гравця, який перебуває найдалі від підводного човна.
2. У наступних раундах стоси з трьох жетонів вважаються одним скарбом. Вони зменшують запас кисню й дальність руху так само, як один скарб, але після відкриття жетонів вважаються окремими скарбами.

Продовження на с. 14

Початок на с. 13

Субмарина

Стопи по три
скарби на дні
океану

Дно океану

3. Забери порожні жетони з ланцюжка та зсунь жетони скарбів, створивши новий ланцюжок для наступного раунду.

4. Першим стає гравець, який перебував найдалі від субмарини в попередньому раунді. Фішки повертаються на підводний човен, маркер кисню встановлюється на 25.

Забери

Зсунь

5. Якщо всі гравці встигли повернутися, то першим у новому раунді стає той, хто повернувся на субмарину останнім.

Кінець гри. Третій раунд закінчує гру. У кого більше балів, той переможець. Якщо балів порівну, то перемагає той, у кого більше фішок найглибшого рівня. Якщо й тут порівну, то оголошується нічия.

Від рабства до свободи

За міськими стінами Єрусалима на невисокому пагорбі під назвою Голгофа зібралося багато людей. Того дня на хрестах мали висіти три розбійники, і справді, стояло три хрести з розп'ятими на них людьми. Однак розбійниками були всього двоє. Між ними на хресті висів Ісус Христос: безгрішний, несправедливо звинувачений Божий Син, Який погодився стати жертвою за гріх.

Аби зрозуміти те, що трапилося на Голгофі, потрібно повернутися до самого початку історії Землі. Перші люди, створені Богом, були вільні та щасливі, проте лиш доти, доки не ослушалися свого Творця. Відтоді Адам, Єва і їхні нащадки стали рабами гріха: їхні бажання, почуття і вчинки змінилися на гірше. Однак добрий Господь не залишив людей у біді. Він пообіцяв, що настане час – і Сам Бог прийме те покарання, яке заслуговують люди за свої гріхи. Це й трапилося того дня на Голгофі.

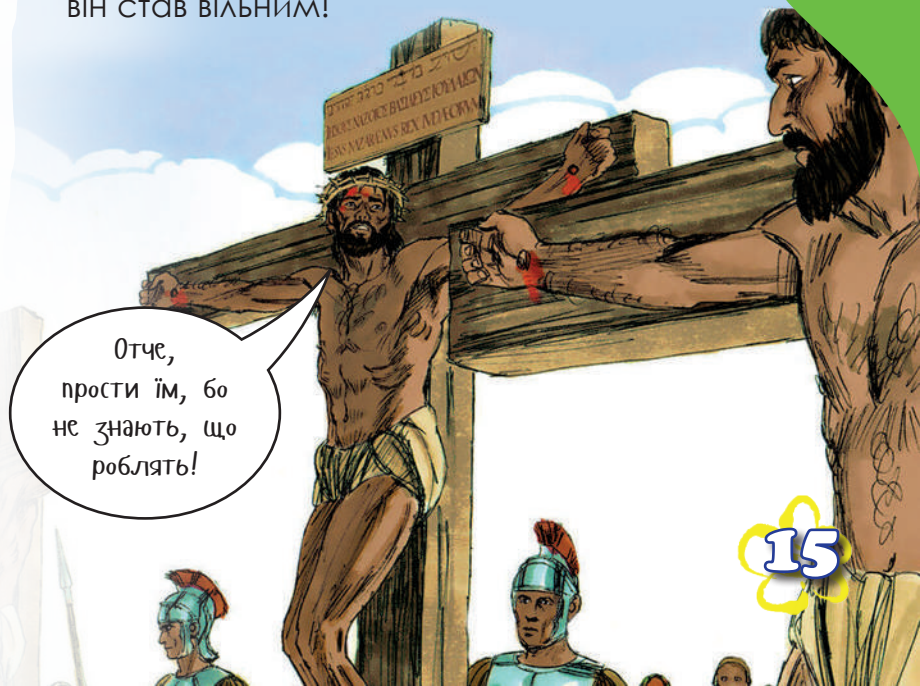

На хрестах висіло троє, але глузування та знущання були спрямовані тільки проти одного. «Зійди з хреста! Інших спасав, тепер спаси Себе! Якщо Ти Цар Юдейський, якщо Ти Христос, Божий Обранець!» – кричали воїни, розбещений народ і навіть священники. Вони повністю піддалися ненависті й злобі, стали рабами заздрощів і пиhi. У їхніх серцях не було ні краплі жалю. Навіть розбійники, які відчували такі самі муки, що й Христос, останні сили тратили на глузування.

А що Христос? Йому було дуже боляче, хотілося пити, але замість води солдати принесли оцет. Свої останні сили Він витратив на те, що попросив Отця: «Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!» Це спричинило новий потік злих слів у розбійника. Проте тільки одного! Другого прохання Христа, Який помирав, зворушили до глибини душі, неначе розірвалися кайдани духовного рабства, упали стіни злоби й жорстокості, а з-під уламків несміливо проглянула доброта. «Побійся Бога! Ми троє незабаром помremo. Ми з тобою винні, і нас варто вбити за те зло, що ми скоїли. А цей Чоловік нічого поганого не вчинив», – сказав він.

Розбійник визнав, що покараний справедливо і ніхто не звільнить його від цвяхів і страшного болю. Проте в нього пробудилися дивні теплі почуття. Розбійник пригадав усе, що чув про Ісуса, як Він зцілював хворих і прощав гріхи. Він чув розповіді віруючих, які, плачучи, ішли за Христом на Голгофу. І тепер в цьому осміяному й побитому Чоловікові розбійник побачив Божого Сина, Який помирає, щоб узяти на Себе гріх світу. В останньому відчайдушному пориві він закричав: «Згадай мене, Господи, коли прийдеш до Свого Царства!» І відразу ж почув відповідь: «Кажу тобі нині, будеш зі Мною там!»

Уперше за все життя в серці розбійника запанував мир: він став вільним!

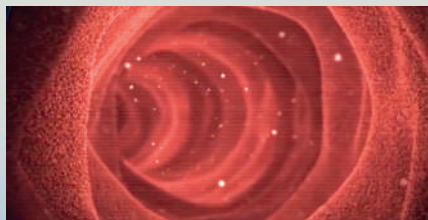

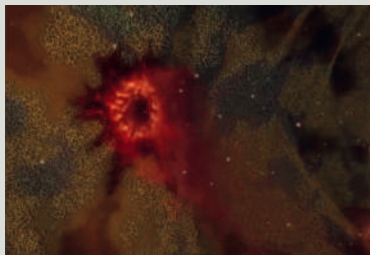
У всіх людей різні звички – корисні або шкідливі. Звички – це дії, які людина повторювала багато разів, і вони стали для неї звичними, постійними. Найнеприємніше те, що гарні звички доводиться виробляти, а погані самі «липнуть». Опинитися в рабстві поганих звичок небезпечно, особливо тих, які спричиняють сильне звикання. Наприклад, алкоголь і куріння. Вони завдають великої шкоди організму людини.

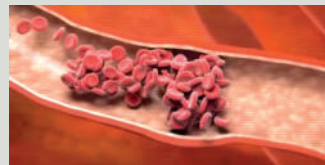
АЛКОГОЛЬ

Це здоровий кишківник. Він рожевого кольору, і його стінки вкриті ворсинками. За їхньою допомогою організм засвоює всі корисні речовини зі спожитої їжі.

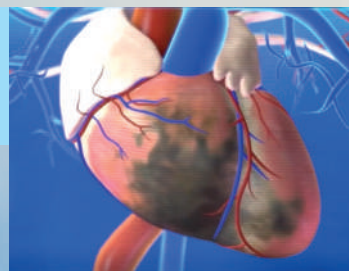

Алкоголь пошкоджує стінки кишківника. Він стає сірим, з'являються хворі місця – ерозії, які можуть перетворитися на виразки або небезпечні пухлини.

Через алкоголь еритроцити – клітини крові – склеюються між собою. Утворюються тромби, які закупорюють кровоносні судини.

Саме тому серце одержує менше кисню і живлення. Тканини серця гинуть. Це називається інфаркт.

Це нейрони – клітини головного мозку. Кожна з них зберігає багато інформації від самого народження, тому людина нічого не забуває. Через закупорення судин до клітин мозку перестають надходити необхідні речовини, і вони гинуть. Тисячі нейронів безповоротно знищуються після кожного вживання алкоголю.

ТВОЯ НЕЗА

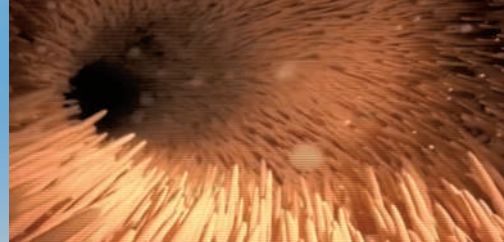

КУРІННЯ

Дим, який вдихає і видихає курець, здається білим і нешкідливим, але це не так. Більша частина диму від цигарок невидима без збільшення. Тому страждає не тільки сам курець, а й той, хто перебуває неподалік від нього.

Так виглядають зуби курця. На них відкладається тютюновий дьоготь, з'являються тріщини, зуби жовтіють, а з рота неприємно пахне.

Це здорові легені. Маленькі ворсинки вимітають усе шкідливе з легень.

Це легені курця. У них утворюється слиз, у якому розселяються різні шкідливі мікроби й паразити.

Згодом ворсинки гинуть, тому різноманітним вірусам стає легше проникати в легені та бронхи. Ось чому люди частіше хворіють. У них наявний хронічний кашель. Шкідливі речовини, які містяться в диму, отруюють організм, і через це часто утворюються смертельно небезпечні пухлини.

Ось чому кожен курець або той, хто вживає алкоголь, воює проти свого організму! Найнебезпечніше те, що доволі швидко організм звикає до цих отрут, виникає бажання отримувати їх дедалі більше. Навіть усвідомлюючи шкідливість, залежна людина не може відмовитися від своїх шкідливих звичок.

НАЙКРАЩЕ РІШЕННЯ

1

Якщо тобі пропонують «тільки спробувати, лише один раз, нічого страшного не трапиться», пам'ятай: у тебе є 4 секунди на те, щоб сказати: «Ні, я не хочу і не буду». Після цих слів відразу розвертайся і йди! Поки люди розгубилися і не почали тебе переконувати.

2

Якщо звичка вже є, то шукай підтримки в тих, хто хоче допомогти тобі позбутися її. Насамперед проси Бога дати тобі силу й бажання.

17

ПУСТЕЛЬНА РИСЬ

Цю тварину називають по-різному. Турецьке **карах-кулак** означає «чорне вухо». Перською мовою це звучить по-іншому, але теж означає «чорне вухо». Мовою африканських племен тубу її називають **нгам уїденанга**, що означає «кішка-газель», адже вона чудова мисливиця на газелей-дорка. Існують й інші назви: «рижа кішка», «пустельна рись», «берберійська рись» або «каракал». Ось така багатойменна тварина з родини котячих, з роду каракалів!

Схожою на рись її роблять довгі чорні китиці на вухах, але в каракала стрункіше тіло й тонші ноги. За забарвленням це справді піщано-рижа кішка з невеликими чорними плямами на морді. У сухій траві й чагарниках савани та пустелі це забарвлення робить тварину майже непомітною.

На лапах у неї є щітки із жорстких волосинок, що допомагає їй пересуватися по піску. Однак, незважаючи на довгі ноги, довго бігти вона не може, тому намагається вистежити здобич і наздогнати її кількома великими стрибками. Один стрибок може досягати 4,5 метри завдовжки, що дозволяє каракалу наздогнати навіть прудкого піщаного зайця-толая!

Хоч каракала називають риссю, однак жодна рись не виживе в пустелі без лісу, а для цієї тварини пустеля – рідний дім. Для житла вони використовують закинені господарями лігва дикобразів або порожні лисячі нори. Можуть і просто влаштувати

собі лежбище деінде під кущами чи в уще-
лині скелі. Водночас
каракали звикають до
насидженого місця і
можуть не змінювати
його протягом кількох
років.

шкурках є невеличкі плямки, які потім зникають. Усього пів року мама годує, захищає і навчає своїх дітей полювати, а потім вони розлучаються. Ось так рано розпочинається доросле життя в каракалів! Хоч вони все-таки намагаються поселитися неподалік від маминих володінь.

Каракал – спритний мисливець. Він може впіймати і газель, і птаху. Птахів він ловить прямо в польоті, підстрибуючи на висоту до трьох метрів і збиваючи їх передніми лапами. Він такий прудкий, що здатний вхопити декілька птахів зі зграї, що злітає! Такі мисливські здібності завжди дуже цінувалися, тому котів навчили полювати разом з людьми.

Зазвичай доволі тихий каракал може ричати, як леопард, і ще так само затягувати здобич якомога вище на гілки дерев. Якщо застати каракала біля здобичі, то він почне шипіти й ричати. Кішка, що тут можна сказати?!

Однак в очікуван-
ні нащадків самка
готує декілька при-
становищ у різних
місцях. У перший
місяць життя кошенят
вона щодня перетя-
гує їх з одного лігва в
інше. Малюки кара-
кала милі, кумедні й
пухнасті, з блакит-
ними і дуже велики-
ми очима. На їхніх

СТЕЖ ЗА ВУХАМИ

Довгі китиці на вухах – це маскування, адже вони схожі на пучки трави. Відведені назад і притиснуті до голо-
ви вуха служать попередженням про небезпеку або
навіть атаку. Якщо
ж вуха прямі –
тварина налашто-
вана благодушно
і слухає.

Дивлячись на схему, ти зможеш намалювати козлика. Не тисни на олівець, щоб малюнок був охайний.

Малюємо КОЗЛИКА

1. Намалюй вісь тіла козлика. Розташуй на ній два овали: голову і тулуб, як вказано на малюнку.

2. З'єднай голову і тулуб. Намалюй мордочку і познач ноги.

3. Намалюй роги і домалюй ноги. Зайві лінії зітри.

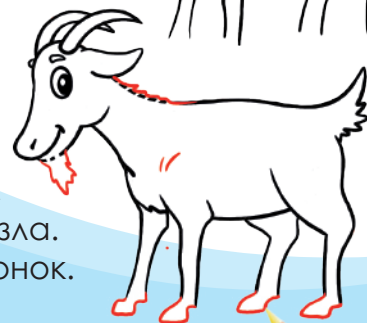
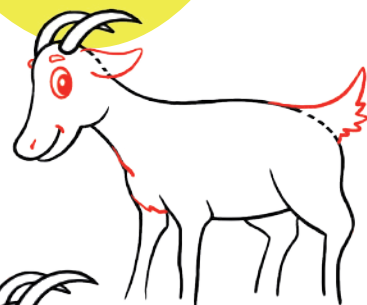
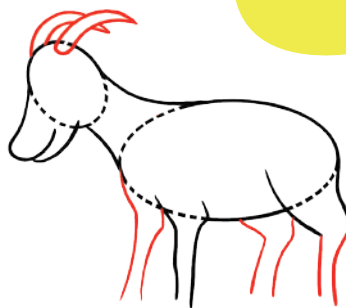
4. Намалюй очі, брови, вуха й ніс. Потім домалюй груди та хвіст.

5. Намалюй копита, хутро і борідку козла. Розфарбуй малюнок.

— Що ж ти, козлику, вночі
У негоду і дощі,
Знов прийшов на мій город
Ласувать без перешкод?

Що відповіси? — Ме-ме-ме!
Ти ж не кличеш до себе.
На салат і огірки
Дуже хочу я прийти.

На обід поїсти дай.
Не скупись, не відбирай!
Пожую все трохи я,
І надойш молока.

ЧОВНИКИ

З ЯЄЧНЕЮ

ТОБІ
ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- булочки;
- консервована кукурудза;
- сир;
- два яйця;
- сіль.

- 1.** Булочку розріж навпіл, видали м'якушку.
- 2.** На дно булочок виклади консервовану кукурудзу.
- 3.** Зверху акуратно виклади сирі яйця так, щоб жовтки залишилися цілими. Підсоли.
- 4.** Наріж сир кубиками і виклади навколо жовтка.

- 5.** Постав до мікрохвильовки на 2–3 хвилини до готовності яєць.

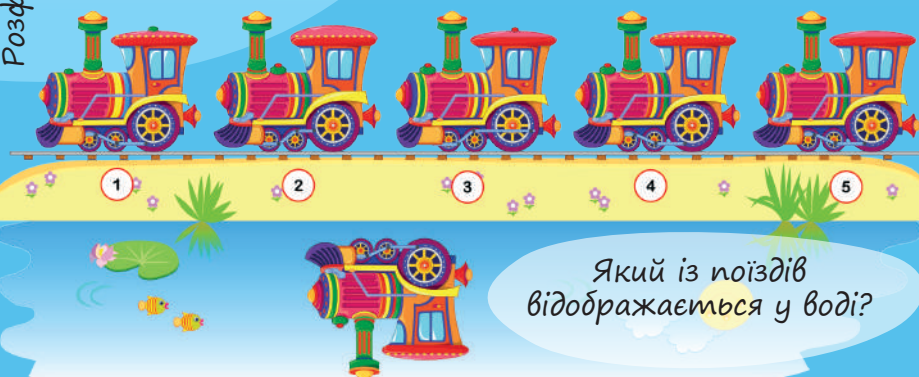

Смачного!

22

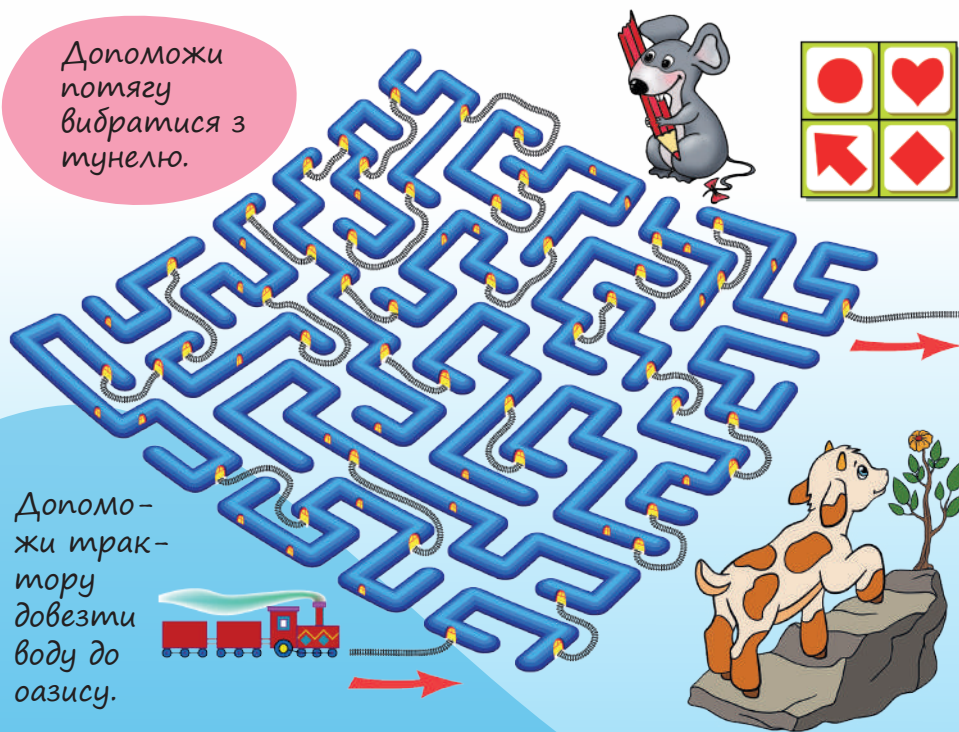

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

[illegible]

Який із поїздів
відображається у воді?

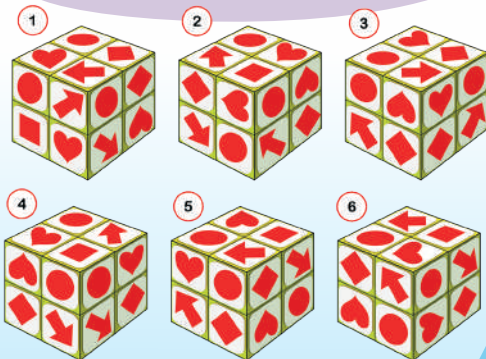
Допоможи
потягу
вибратися з
тунелю.

Допомо-
жи трак-
тору
довезти
воду до
оазису.

Знайди кубик з позначенням
у квадраті орнаментом.

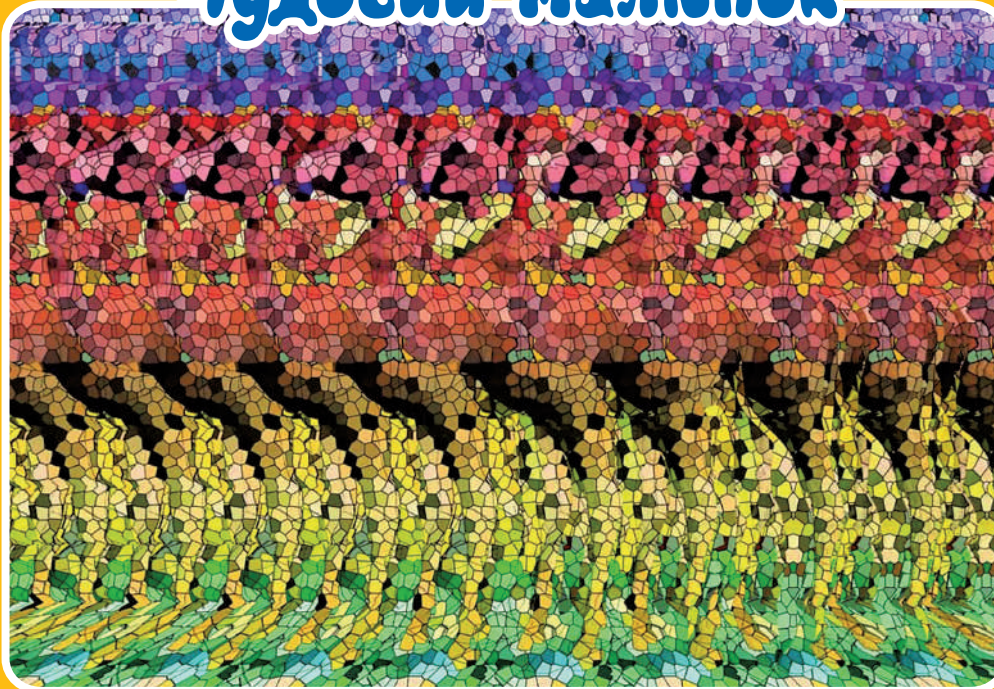

Знайди відповідну міну.

с. 22: вага з кілками; помяг
№ 4; с. 23: орнаменти; міну
беріть.

ВІДПОВІДІ:

Чудовий малюнок

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши листа на e-mail: dzherelo@ukr.net, а також зателефонувавши за номером **0 800 30 20 20**. Наш сайт: lifesource.ua

Якщо вам цікаво,
чим займаються наші
герої у вільний від
подорожей час, то
дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:
tv.hope.ua

**Побувай з
нами там, де
ти не був!**

**Тебе
очікують неза-
бутні пригоди
в пошуках
головного!**

У наступному номері:
подорож до Франції

Якщо ви бажаєте переказати
кошти на розвиток журналу, ви
можете зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA75380805 00000000
26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви.

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Редагування, коректура: Людмила Шаповал,
Олена Мехоношина
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Автор текстів: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428 - 84 - 38